

Kmetijstvo.

Gnojenje vinogradov.

Za pametno obdelovanje vinogradov, je treba, da se v gotovi vrsti gnoji. Kar trta odtegne zemlji, mora se nekoliko nadomestiti z gnojenjem, da se zemlja ohrani v pravi moči. Kako moč ima vinograd, dà se sklepati po tem, kako rastejo trte. Pri tem se je posebno treba ozirati na prejšnje polletje. V mokrem letu namreč trte močnejše poganjajo, tudi ne rode toliko, kolikor vinogradi, ki močno poganjajo, kajti poslednji imajo dovolj lesa, in se potem tudi lahko obrežejo, in trta prinaša več grozdja.

Rodovitost trte pa ni toliko odvisna od njene rasti, temveč od tega, kako ugodna je zemlja. O tem se prepričamo, ako vinograd dalje časa gnojimo s pepelom, v katerem je mnogo kalija. Les bode v tem slučaju močno rasel, a grozdja bode še manj.

Bolje pa rodi vinograd, če ga gnojimo z gnojem, v katerem je mnogo fosfora in dušika, kakor z godnim govejim gnojem, s perutninskim gnojem itd. Za vinograde je najboljši oni gnoj, v katerem je mnogo kalija, dušika in fosfora.

Vinogradov ni treba gnojiti vsako leto, dosti je, če se primerno gnojê vsaka tri leta, ali pa tudi šele na več let. Kdor ima več vinogradov, naj jih razdeli v več delov in vsako leto naj gnoji drug del, po vrsti. Hlevni gnoj, mešanec itd. naj se v zemlji kolikor je moči raztrese, umetni gnoj naj se pa dene le na posamična mesta. Gnoji se na razne načine. Najbolje je, če se med vrstami jeseni izkopljejo globoke brazde, v katere se dene gnoj, bodisi živinski ali pa mešanec.

Tako pride gnoj globoko v zemljo. S takim gnojenjem dosežemo, da gnoj močno vpliva, in da se plevel preveč ne razrašča. Če se je gnojilo jeseni, pokaže se uspeh gnoja že drugo leto. Z umetnim gnojem se pa lahko tudi še le spomladi gnoji. Če se gnoji jeseni, izpere dež in sneg gnoj, in ga voda nese s seboj v spodnje plasti, kjer vpliva. Vinska trta gnoja ne potrebuje na vrhu. Če pa jeseni ni bilo moči gnojiti zaradi slabega vremena, je bolje, da se gnoj spravi do druge jeseni in se še le potem gnoji. Gnoji se jeseni v vlažnem vremenu ali se gnoj po prvem snegu raztrese v brazde in pusti na vrhu do spomladi. Pričetkom spomladi se zagrebe. Po zimi, ki ima dosti snega, ostane spomladi na vrhu komaj četrtina gnoja, vse drugo je že izprala voda, in odnesla s seboj h koreninam.

Gnojenje vinogradov pa nima le posledice, da se pridela več grozdja, temveč tudi trtna uš pognojenim vinogradom manj škoduje. Skušnja uči, da ta škodljivka ondi, kjer imajo mlade trte in dobro gnojê, ni mogla

uničiti vinogradov, če tudi se je naselila. Kakor drugi mrčesi, loti se tudi trtna uš le bolj opešanih rastlin in dela največjo škodo v vinogradih na izsesani zemlji.

Slovensko čebelarstvo za Kranjsko Štajersko, Koroško in Primorsko.

Slovenci smo zadnja desetletja napredovali v vsih strokah, edino le v čebelarstvu ne; tu smo celo nazadovale. Nekdaj bili smo Slovenci drugim narodom učitelji čebeloreje; dandanes je pa ravno nasprotno. Pravi madež za nas Slovence je bilo pa to, da še svojega čebelarskega društva, ne čebelarskega lista nismo imeli. Da bi se omejnjeni madež zbrisal, da bi se čebelarstvo v Slovencih zopet oživilo ter povzdignilo, ustanovilo se je lansko leto slovensko čebelarstvo za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani, toraj za vse slovenske pokrajine. Društvo zadel je pa, radi značnega poneverjenja, takoj prvo leto hud udarec, katerega pa bode mlado, čvrsto društvo prebolelo. Dne 16. feb. t. l. imelo je društvo svoj občni zbor, kateri je bil dobro obiskan, in na katerem se je sestavil novi odbor sledeče: Predsednik: Fran Črnagoj, učitelj na Barji; podpredsednik: Hinko Likar, nadučitelj v Grahovem; blagajnik: Fran Mekinc, duhovnik v p. v Ljubljani, odborniki: Peter Pavlin posetnik in čebelar, Fran Pengov, bogoslovec v Ljubljani in Anton Žnideršič, posestnik, trgovec in čebelar v Il. Bistrici.

Urednik družbenega lista Fran Rojina, nadučitelj v Šmartnem pod Šmarno goro; sami vešči čebelarji ter za povzdigo čebelarstva vneti možje. Da se pa društvo dvigne do častne stopinje, da se čebelarstvo v Slovencih oživi in razširi, dolžnost vsacega pravega rodoljuba je, da deluje za procvit te imenitne panoge kmetijstva — takozvane poezije kmetijstva, — bodisi, da pristopi kot član društvu, bodisi, da isto drugim priporoča ter v krajih, kjer še ni čebelarjev, nagovarja ter vsposodbuja zlasti mlade ljudi, da se oprimejo čebelarstva. — Marsikaterega je že čebeloreja osrečila! Ne samo, da mu daje prijetno zabavo ter ga bolj na dom navezuje; — čebeloreja donaša mu tudi lepe dohodke, zlasti, ako se je oprime racionalno! Koliko slovenskih krajev je še kjer ni čebel! Koliko sladkega nektarja se posuši v krasnih cvetkah naših proširnih livad! Ne pustimo toraj izpuhtevati tega sladkega soka naših cvetk; — vsako kapljico naj prineso pridne čebele v slovenski panj, naj pomnožujejo s tem dohodke slovenskih dežel, naj zboljšujejo blagostan Slovencev!

Udnina, katera naj se izvoli pošiljati gosp. Franu Mekincu, duhovniku v p. v Ljubljani, cesta v Mestni log št. 8., znaša na leto samo 1 gld. Vsak ud dobi potem list „Slovenski čebelar“ brezplačno.